

FOAIA UMORISTICĂ POPORALĂ

Prim-redactor:

Abonam

Apare în Duminica a 2-a și a 4-a din
fiecare lună.

NICU STEJĂREL.

pe 1 an 2 cor. | pe 1/2 an 1 cor
Un număr 4 fil.

Red. și administr.: Bpesta, VII., István ut 11

Cucu! Cucu! Cucu!

Trăiți frați trăiți surori
I'ată de nou vin la voi
Vin ca iar să cânt cu drag
Din tufișul meu de fag.

Mulți ați crezut c'am murit
Ori, că poate am perit,
Dar știți voi că Cucu trăește
Până frunza 'nverzește

Am plecat puțin la sat,
Să văd alegeri cum fac
Și-atâta am corțeșit
Până ce-am răgușit.

Cucu! Vot la str'in nu dați
Să nu intrați în păcat.
Mâncei c'oarale ochișorii
Și hului chiar dințișorii
La cel ce de min' n'asculta
Și cu străin va vota.

Așa corțeșam și eu
Pe tot locu 'n sborul meu.
Dar într'un loc au pățit-o
Cum nici în vis n'am crezut-o

Am dat de-o mulțime mare
Ce sta în jur la o căldare
Și mâncau ca hămisiți.
Și de foame desmețiți

Vin mai aproape de ei
Și le zic o „poftă mare“
La mâncarea din căldare.

Ei nici una nici alta
Ci zic, să iați lingura,
Să șed cu ei la căldare
Și să-mi umplu gușa tare.

Eram flămând ca un lup
N'asteptam înbiat mult,
Mă pusei și eu la loc
Și ridic lingura 'n cioc.

Abia cea dintâi bucată
Vreau să o 'nghit cu dulceață.
Ea mi se oprește 'n gușe
Și pe-aci să mă 'nnădușe.

Omul ce sta lângă mine
Mă vede lăcrămând bine,
Mă lovește după cap
Și mă scapă de 'necat.

Eu simțindu-mi gușa goală
O șterse-i la sănătoasă
Nici bogda prost n'am mai zis,
Că ei mă luară'n rîs.

Lung timp n'am știut ghici,
Ce carne o putut fi
De n'a mers pe gât în jos
Ci sa oprit ca și-un os.

Abia târziu am cetit
Din țaitungu nost iubit
Că la-alegeri cinsturi mari
Să fac din carne de cal.

Bași din aia'm gustat eu
Imbiat de oameni răi,
Papricaș de — ihaha!
Dela Alexici Gyura.

Corteșii lui blăstămați
Vrură să mă prindă-n lanț
Să-'m stângă-'n veci și glasul
Să nu le mai cînt păcatul.

Cucu! Cucu! Auziți
Și voi cu toți să cetiți
Cine-au fost corteșii lui
Că 'nlăuntru toți îi spui.

Oprească-să 'n gâtul lor
Oauă mari de-a cailor
Să nu mai poată sbera
Să trăiască Kongrua!

Iha-ha!

Sărutatul e morb lipicios.

Ionel: Adevărat să fie, Ghiță, că
prin sărutat de regulă poate omul căpăta
ceva morb lipicios?

Ghiță: Intradevăr!

Ionel: Poate și tu ai căpătat ceva
pe urma sărutatului?

Ghiță: Da! Vre-o 2—3 pumni!

Are drept.

Domnul: Ce vrei? Ești flămând?
Mergi și lucră!

Cerșitoriu: D'apoi că atunci
mai tare flămânez!

În cafenea.

A: Ce ai zice dacă din întâmplare
cine-va ar șede pe pălăria ta?

B: Iaș zice: Vită, măgar, om de ni-
mic, nu știi să grijesti?

A: Mulțămesc! Numai atât dori-
am să știu. Adevărat: tu te-ai pus să șezi
chiar pe pălăria mea!

La secrete.

Domnul: Eri la cine ai fost la se-
crete bade Ioane?

Ioan: La mine. Am și isprăvit.

Domnul: Și câți ai fost?

Ioan: Șase inși. Foametea, lipsa,
sărăcia, arșița, eu și nevasta!

Rea de gură.

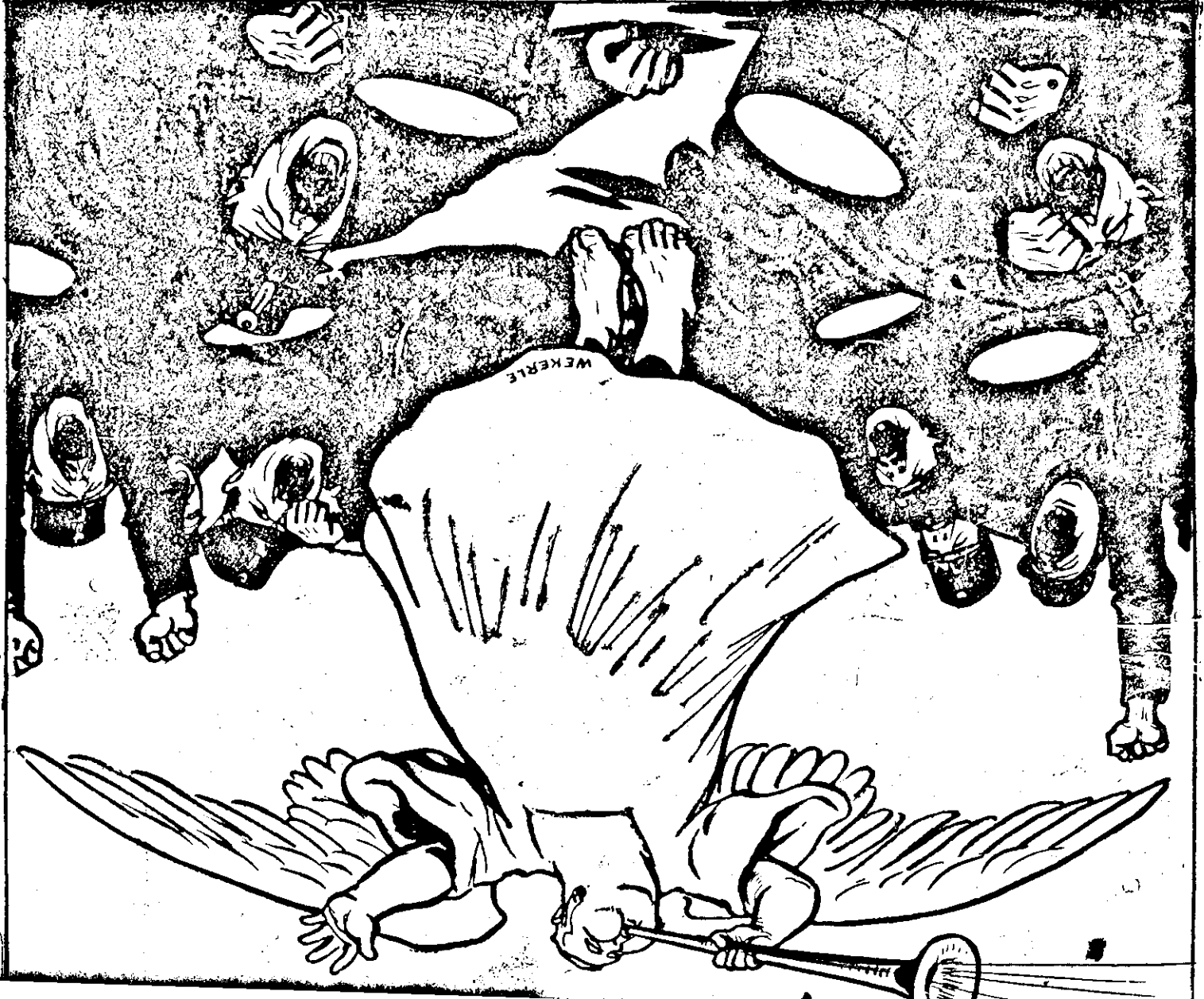
— Dreptu-'i vecină că, doamna Ghim-
pescu nici nu ferbe acasă, ci toate le
aduce deagata din hotel.

— Așa zău vecină. Chiar și pe băr-
batu său întotdeauna și'l aduce din ho-
tel acasă...

Jidovul roșu cu Șmüle din cartea «Pentru țărani».

„Cu un [?] Pzi? va oameni buni, că, vin lucrurile și nu vă lăsa nici miriștea!

Chiuituri la joc.

Am o mândră dela Groși
Țucu-i ochii cei frumoși
Și buzele subțirele
Și mânuța cu inele.

Frunză verde sânziană
Am o mândră nermișiană
Țucu-i ochii și-o sprinceană
Și cercelu din ureche
Și gurița când mi sete.

Suflă vântul iarba culcă
Dorul mândrii mă sufulcă,
Suflă vântul iarba 'ndoaie
Dorul mândrii mă înmoaie.
Suflă vântu 'ncetișor
Și-mi aduce-a mândrei dor.
Doru mândri-i mare căne
Trage cu ochiul și vine
Și se bagă 'n sân la mine.

Țucu-te inel crestat
Și pe cine mi te-a dat.
Că te-a dat sara pe lună,
Să te port cu voe bună.
Mi te-a dat pe la cules,
De tine să nu mă lăs,
Mi te a dat să ne iubim
Ori și unde ne 'ntâlnim.

La Hășmaș în țarină
Merge-o mândră sprintenă
Cu de mâncat.

La bărbat
Chisăliță pârăgălită,
La drăguț găină friptă.
La bărbat li dă de cină
Ce-o rămas de-o săptămână,
La drăguț caș și smântână.

Fetele dela Aгриș
N'asteaptă să le pițigi
Ci să le strângi subsuoară
Că 'ndată-ți dau gurișoară.

Pav

Frunză verde de pe coastă
Spovedește-te nevastă
Că ți-e moartea la fereastră
— Ba eu nu m'oi spovedi
Să știu bine c'oi muri.
Că eu când m'am măritat
Popa de grije mi-a dat
Ca să nu fiu c'un bărbat
Că mi-a fi mare păcat.
Eu pe popa-am ascultat
Și mi-am prins drăguț în să
Și cu dânsul m'am iubit
Sfatul popii-am împfinit.
Dar eu când m'oi spovedi

Șapte popi mi-or trebui,
 Șapte popi din șapte sate
 Că eu n'am multe păcate,
 Numai trei cară 'ncărcate.

Du-mă Doamne 'n sat cu soare
 C'am o mândră ca o floare,
 La murguț li dă ovăs
 Mie gură și scovârzi,
 La murguț grajd măturat
 Mie pat imperinat.

Vai de mine ce să fac
 Că mi-a dat doru de cap
 Și n'am pe nime cu drag
 Să-mi pună mâna sub cap
 Să mă 'ntrebe de ce zac
 De ce zac de ce bolesc.
 De nu mai pot să iubesc.
 Vai ș'amar mândră și foc
 Iubire fără noroc,
 Vai ș'amar mândră și pară
 Iubire fără tigneală
 Vai ș'amar și cu pelin
 Iubire cu mult suspin.

Mersei sara pe uliță
 Văzui pe mândra 'n portiță
 Albă ca o lebediță.
 Eu am ris — dar ea n'a ris,
 Inima mi s'a aprins.
 Eu rideam, ea nu ridea —
 Inima mi s'aprindea.

Bade dacă m'ai lăsat
 Nu ți-oi da mare păcat
 Num' un an să zaci în pat,
 Și o jiradă de pae
 Să le faci bade gunoaie
 Și cu grâul după ele
 Să nu-ți ajungă la rele.
 Șase sute bani în pungă
 Potica să nu-ți ajungă.
 Când îi ședea după masă
 Sângele te năpădească.
 Să-ți aduci tu bade-aminte
 Că-i blăstăm de oare-unde.
 Nu-i blăstăm de la măicuță
 Ci-i blăstăm de la drăguță
 C' ai iubit fără credință.

Iosif Baica.

Moșul și nepotul.

Moșul: Ai auzit tu, măi nepoate, că oile răioase din turma noastră națională, la alegerile trecute s'au dus dracului?

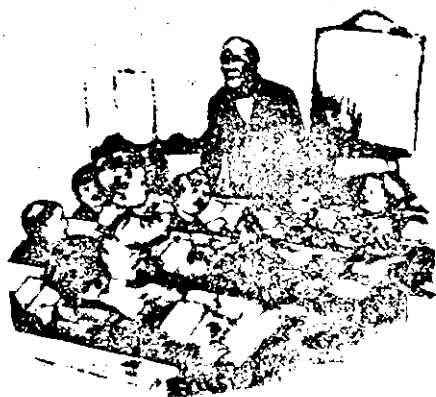
Nepotul: Da, am văzut, Moșule, chiar și preoți și învățători, cari și-au dat votul pe un *jidov*, care le ținu-se următoarea programă ciudată:

„Fratye mni-o rumunyl! Pa minye rugat cerkele vost, se fi iu dhipithat la voai. Și iu primith, și iu rugat la voai se ține voai chu noai, che iu nu domnu; iu phaure cum voai, che și iu și prunchele mnio, teți sus la ține la phaure, — Ce vre voai, chu domnele? — Ședhe ele la cașelai. — Și la chare fi la voai nyevoaie și bole grea, la io Pesta și bagham la iel la spital. Io platim. — Și chare nu poace se vinye sus la io, se vinye numa ași la Domnu nudraș, che iel fașe sgrisore, și iu pingye pa Domnu vișigișpan la urece. Și iu nu poce se voroveștye mai mult, che regușit, Dache trece mai vinye iu la voai.”

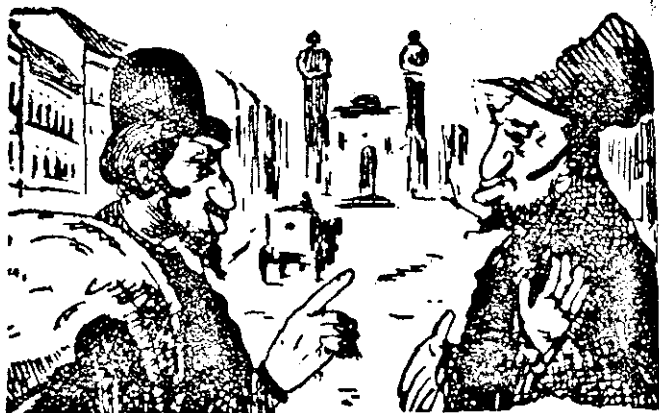
Moșul: Apoi cu pocituri de astea voatează rumâni. Să le fie rușine!

Nepotul: Amin! Moșule!

[In scoală.]
(La ezamen)

Itig și Șpițig.

Inspectorul: No, dragă Ionel, ști
acum „Tatăl nostru“?

Ionel: Știu.

Inșp: Anoi zi-l, să te auz.

Ionel: Dar pune întâi mâncarea pe
masă, că doară atunci se roagă oamenii.

Itig: Poți să bați din gură ce va
— eu tot nu tac naintea la unui mă
gar chum tho.

Șpițig: Atunci, — tac iu!

*

Inșpect: (Din religiune. — despre
dragoste). Să mi s'oi tu Petre fătul meu,
de cine ți-e mai drag, sau pe cine iu-
bești tu mai mult?

Petrea: Eu iub sc mai mult pe
mama!

Inșo: B'ne. Dar mamă ta pe cine
iubeste mai mult?

Petrea: Mamă mea, mă rog, iu-
bește mai mult de — Di învățător!

*

Invățătorul: Ia spune-mi Petrică,
cât îți mai rămâne, dacă iei din 15,9?

Petrică: Mai rămâne 6!

Inv: B'ne, dar documentează-mi că
e așa.

Petrică: Să fiu al dracului de
nu i așa!

*

Inv: Ce se face din aur dacă 'l scoți
la aer?

Școl: Nu să face n'mic — Die Inv.
— că-l fură.

Bună medicină.

Servitoarea:

— Die doctor, ce să fac să nu mă
mai doară urechea?

Doctorul:

— Apoi altă medicină nu știu că
să-ți dau numai atât că să nu mai as-
culți trei săptămâni la ușa doamnei.

Cât costă?

Hoțul I:

— Dar cât costă paltonul acesta bre?

Hoțul II:

— Dacă se va ști că al cui e, atunci
te va costa cel puțin vre-o 5 luni de
temniță.

Eroare de tipar.

Intr'o foaie politică era următorul in-
ceput:

„Iubiți alegători! Iar sunteți chemați
la alegeri să vă „rostogolți“... (rostiți)“.

Zău, vor fi fost și de accia cari se
vor fi „rostogolit“.

Varga János, cizmarul politic din Dobrițin.*

— Anecdota populară. —

Un cizmaș d'âl procopsit
 «Varga János» poreclit,
 A plecat din Dobrițin;
 Când, nici minte nu mai țin,
 Și s'a dus cătră Mișcolț,
 Ca să-și cumpere negoț;
 Că Mișcolțul e vestit
 De târgul de cizmărit:
 Acolo sunt cei mai mari
 Politico-ciobotari.
 Toate ulițele 's pline
 Cu d'al de-a lor măgazine
 Și ori unde te 'nvârtești,
 Tot de «șegârți» te lovești.
 Căci, de, sunt, să-mi credeți mie:
 Fără unul chiar o mie!
 Să te pui și să socioți
 Zău, atâția-s în Mișcolț!

Și-a luat Varga de-acasă
 Straiță de drum, de masă:
 Șuncă fiartă, pâne, vin
 Și rachiul de cel mai fin,

Și trăgând una de sfinți
 Luă «makra-pipa» 'n dinți
 Și plecă către Mișcolț,
 Ca să-și cumpere negoț.
 Mergând așa 'ngândurat
 Pe drumul îndelungat,
 Dela-o vreme se trezește
 Că ziua se isprăvește,
 Dar Mișcolțul nu-l zărește.
 Pe afară se 'nseră...
 Ce să facă el seara?!
 Mai merge ca de-un zvârlit
 Și iată că dă de-un birt.
 «No, gândește, taci că-i bine,
 Chiar nimerit pentru mine,
 O să șed să gust puțin,
 Să mai beau ș'un pic de vin
 Ș'apoi după odihneală
 Să mă pun iar la porneală».
 Cum zice János din gând
 Așa și face pe rând:
 Intră 'n crășmă ca acasă
 Și se pune după masă;
 Scoate rachiul cel fin.

*) Din volumul de snoave și anecdote „Pentru Țaraui” de Nicu Stejărel.

Scoate șuncă, pâne, vin
Și cum era ostenit
Toate bine le-a sfârșit.
De mâncat n'ar mai mânca,
Dar din vin ar mai gustă;
Că știți, șunca-i carne crudă
Și cu apă nu se udă;
Ci poștește să-i dai vin,
Că de nu — te ia la chin.

*

«János gazda» poruncește
Și vinul pe loc sosește.
Bea Varga o halbă, două,
Bea mereu cam șapte-nouă,
Și mai făcând politică,
Ca și omul fără frică,
In sfârșit s'a săturat
Și la drum iar a plecat.
Eșind afară din birt
Caută dup' un chibrit
Să mai dea foc la futun,
Să-i treacă urțu 'n drum.
Scoate punga cu «duhan»
Și-o scapă jos, momentan,
Ș'apoi mult s'a chinuit
Pân' a da de o-a găsit!
Umple pipa, să-i dea foc.
Dar vedeți ce nenoroc:
Că chibritul cum s'aprinde
Sufală vântul și i-l stânge.
Că sufla greu dintr'un colț
Un vânt de cătră Mișcolț.
Dar János, om procopsit,
Nu să lasă păcălit.
Ce face, ce se gândește?
«Hop, odată!» — se învârtește
Și zice: «na, suflă frate,

Sufl'acum la mine 'n spate,
Să știi, că's din Dobrițin
Și știu drumul să mi-l țin!»
Dar cum era buiguit,
Prin minte nu i-a plesnit
Să se 'ntoarcă iar la drum,
Ci o ia, precum vă spun,
Cu capul umflat de vin
Drept acas' spre Dobrițin.
Trage János la fum gros
Și pășește tot voios,
Cu gândul cătră Mișcolț
Ca să-și cumpere negoț.
Merge, frate, ne'ncetat,
De vânt in spate suflat,
Merge blătoc, tot pășește.
Până ziua se ivește
Și «Mișcolțu» se zărește.
«Uită», zice cu plăcere,
„Dacă ești bun de picere,
Cât de iute te trezești
La «Mișcolț» unde dorești!
Și privind din depărtare,
Zice 'n sine cu mirare:
«Ce oraș frumos «Mișcolț»
Uite frate, ce socoți?
Mai că-mi vine să susțin
Că-i făcut din Dobrițin!»
S'a dus iară cât s'a dus,
Și ridicând capu 'n sus
Zice: Frate ce socoată,
Uite biserica toată!
Nici mai mult, nici mai puțin,
Chiar și turnul aurit,
Și cu ceas împodăbit!...
De-mi spunea cineva mie
Că «Mișcolțu» — așa să fie
Nu numai că nu-l credeam
Dar și palmă-'i trăgeam».

*

Intrând János in oraș
Vede oameni, copilași
Vede fete și femei,
Vaci frumoase cu viței
Și se uită după ei.
«Portul lor, ah ce mai port,
Luat din Dobrițin — tot:
Stradele drepte, curate,
Chiar ca-'n Dobrițin, fârtate;
Casele?... ce să mai zici:
Ca 'n Dobrițin, așa și ici!»

Mergând János mai departe,
Dă pe-o stradă 'n altă parte
Ș'ajungând la o — casă mare
Stă, se uită cu mirare,
Că-i părea, că semăna
Intocmai cu casa sa.
Dă din cap, nu-i vine a crede —
Când la poartă tabla vede,
Pe ea scris roșu și rar ;
„Varga János — ciobotar».

»Bravo frate, bravo dragă,
Am să fac o bună treabă!
Numele meu el îl poartă,
Și-i pns chiar din sus de poartă,
Bravo frate Varga János!...
Și eu János și tu János
Atunci și Dumnezeu János!
»Taci că-i bine«, zice iar
»Asta-i vrednic ciobotar!
Intru ca să-i dau binețe,
Și el o să-mi dea povețe,
Că-i de-aici, iar eu străin,
Și va ști că la târg vin»,...
Intră deci la om în curte,
Stă, se uită, vede multe,
Și-i părea că-s toate — așa
Cum erau la casa sa.
Iar mergând cătră fântână,
Vede pe buna stăpână
Sufulcată la spălat,
Ca femeile din sat.
Simțindu-se mai trezit,

Pășește spre ea, cinstit,
la căciula, dă binețe,
Și li zice cu blândețe:
»Bună ziua jupâneasă!
O! ce femeie aleasă!]
S'a apucat de spălat
Până nici nu s'a 'nziuat!...«
Femeea, uimită foarte,
Mai curând gândind la moarte
De cât c'asa de curând
Să-i vină soțul din târg,»
Zice: »Ce? ai nebunit
Și nimic n'ai isprăvit?
Iar te-ai îmbătat pe drum
Și te 'ntorci ca un nebun?...«
»Auzi frate? ha, ha, ha!
Măncu-ți »lelkem« gurița.
Crezi, că-i chiar nevasta mea,
Așa-i umblă melița!«.
Și Varga se legână,
Din picioare tremura
Și din gură găngăvea:
«D'apoi dragă jupâneasă,
Așa-i și la mine-acasă,
Și-a mea, când se năcăjește,
Mă mai — asta ... mă sfădește,
C'asa-i firea muierescă...
Nu-i ca-a noastră bărbătească!»
«Bine, bine, zice ea,
Taci din gură, nu lătră,
Că iau mătura din colț
Și te satur de Mișcolț!...»
«Auzi, frate, ha, ha, ha!
Cum îi umblă răjnița,
Crezi, că-i chiar nevasta mea!
In Mișcolț ca-n Dobrițin:
Femeile «prost» te țin!
«Isten áld meg!» jupâneasă,
Mă duc la maistoru 'n casă!
Ce stau aici la povești
Și la vorbe muieresti?
Așa-s muierile toate,
Se sufulcă până 'n coate
Și te cară cât te poate!»
Intră deci în măgăzină
Și dă cu calfele mână,
Iar aceștia rād mereu,
De meșterul nătărău.
«Ai adus, «bácsi» negoț?»
Strigă șegărțul din colț,
«Că doar vini dela Mișcolț?!»

Vezi că n'avem mai nimic
 Piele, talpă, nici un pic! —
 «Ce stau cu voi în «mihei»?
 Și voi sunteți ca și-ai mei,
 Că și sămănați cu ei:
 O ceată de nătărăi!
 Calfe ici, calfe colo,
 Toți draci până dincolo...
 Mă duc la maistoru 'n casă
 Să vorbim noi, doi, la masă».
 Porneste din măgăzină,
 Prinde ușa cu-a sa mână
 Și-o deschide, și-o trânteste,
 Până 'n tindă se izbește
 Și de grindă se lovește.
 «Aha! zice, stând în tindă...
 Mai uitându-se la grindă...»
 Iată, dă, și de-o oglindă:
 «Faci, că-i bine fătul meu,
 (Se mângâie el mereu)
 Să văd lovitu-m'am rău?...»
 Când se vede în oglindă,
 Se 'ntoarce roata prin tindă:
 «In pod locul îți va fi
 Fața mea nu-i mai zări!
 Toate sunt frate, ca toate,
 Dar ast' una nu se poate:
 Eu, meșter din Dobrițin,
 Eu, casă 'n Mișcolț să-mi țin?...
 Poate că drumu-am smintit
 Când din birt voi fi eșit?
 Mă culc, puțin odihnesc
 Și-apoi iar la drum pornesc!»

Ce s'a 'ntâmplat mai departe,
 Nu se ține de-a mea carte,
 Intrebați pe jupâneasa:
 Cu cine-a 'ncujurat casa?...

Oaea Țiganului.

Un Țigan căpătă dela nașu său o oae ca dar la botezul unui puradel nou născut, și neavând păstor pentru ea, o duse în turma unui Român, — prieten al său, ca apoi la toamnă să-i dea aceasta un ciubăr cu brinză.

Când fu în luna Mai, Țiganul se duse

să-și tundă oaea. Ciobanii îi dădură niște foarfeci, cari tăiau foarte bine, apoi se apucară de lucrurile lor, iar Țiganul trântind oaea jos, se apucă și el de lucru, dar nu putu face spor, căci oaea nu mai sta locul, ci se izbea — când într'o parte, când într'alta, fiindcă cioroiul dracului mai ciupelea cu foarfecile și din piele!

— Oho! Bucălae-o, zise el de la o vreme, stăi că te învăț eu la omenie, și zicând aceste vorbe, luă oaea în brațe, așa culcată cum era, o rădică în sus și — buf cu ea de pământ, iar ca să știe și mai bine „la omenie“, se aruncă și cu picioarele pe pieptul și capul sârmanei oi, apoi se apucă din nou de lucru.

Acum putea tunde în dragă voie, căci „Bucălaea“ învățată la omenie nici nu mai răsufila, necum să se miște din loc.

Ciobanii după ce-și isprăviră lucrurile lor, se adunară în jurul Țiganului spre a-i ajuta la tuns, dar acesta le zise:

— Vede-ți bine, d-voastră, cum îmi învățai eu oaea „la omenie“; cu un ceas înainte nu mai aveam cap cu ea, dar acum — după ce îi spuse-i câteva vorbe „pe înțeles“ — stă ca lipită de pământ!

Ciobanii nu mai ziseră nimic, ci se așezară jos și priviră la Țigan, care isprăvind cu tunsul lovi oaea cu piciorul să se scoale. Ea însă nu voi, ceea ce revoltă pe cioroi, încât prinzând'o de spate o sculă drept în picioare iar cu pumnul îi mai dete una și în cap, apoi o lăsă din mâni.

Oaea, buf, căzu jos ca un buștean. Ciobanii văzând asta ziseră cătră el să-i de pace bieteii oi, că doar vede și el bine că a crepat.

— Ei, ei, zise atunci Țiganul, trăgându-se cu mâinile de chică, când fu sârmana mai bine învățată „la omenie“, muri, și pe mine mă lăsă încurcat în brânză cu Românul acesta drăciț, dacă nu-i noroc nu-i și pace, și plecă supărat spre casă, cu pielea oaei pe spate.

Turturel.

In Străini.

De câte ori îmi răsare
Soarele, lumină mare,
Pururea întreb de voi.
Câte raze 'mi luminează
Întreb n'au putut să vadă
Pe oareși care din voi?
Chinuită de dor mare
Priveghez nopțile, care
Tot nu mă văd jeluind
Ah iubiți mei, dar încă
Lipsa voastră cea adâncă
Până când va fi fiind?
Mă macină despărțirea
Și neavând norocirea
A vă mai putea vedea;
Mi-s'ar spori dorul iară
Ș'n simțire mai amară
Decât acum ași cădea.
Nu gândiți, că alte multe
Vor inima să-mi asculte
A schimba iubirea mea.
Că nu are loc la mine
Cătră altul ori și cine
Dar nu știe nimene,
Vedeți vă milostivește
Spre ceia ce vă dorește
Că de dor e chinuită
De când lipsiți dela mine
Mă storc în pricini străine
Și nu pot fi odihnită
De m'am bucurat vre-odată
Văzând față-vă curată
Pân' la moarte mulțumesc.
Cine mi'ar pofți din fire
Nouă așa despărțire
Cu blăstăm îl ocărăsc.

I.

Pentru-ce ai fost născut
Amice'n astă lume?
Ca să conturbi ființa mea
Zdrobind inima în mine?
Trăiam în voia uitării
Fericită fără dor
Ne având în ai meu suflet
Nici un suspinaș ușor
Azi spre fruntea mea senină
Norii negri rătăcesc

Mintea mi'ai rulburat'o
Nu mai știu dacă trăiesc.

În tristețea mea adâncă
Fericită mă simțeam
Ale tale doruri crude
În inimă nu le aveam.

Așteptam să vie seara
Cu drag să mă odihnesc
Azi pe patu-mi de durere.
Câte lacrimi nu-mi pornesc?

Nu am somn, nu am hodină
Noaptea-i pentru mine chin
Tristă e a mea viață
Și-o petrec într'un suspin.

Pentru-ce nu-mi bate mie
Oara vieței din urmă
Să mă pierd din astă lume
C'a norul după furtună?

Ca să nu mă simt nimica
Nici să văd în jur de mine
Acele miimi de lacrimi
Ce le-am vărsat pentru tine!

II.

De pe deal te-am văzut bine
Cum ai fost la lucrători
Eram singură și'n fine
'Mi venise reci fiori.

Inima svăcnea în mine
Și 'ntr'un moment am gândit
De ce n'am eu aripioare?
Căci la tine aș fi venit.

III.

Luai secera în mână
Și 'ncepui a secera
Dar de geaba truda-mi fuse
Spicele tot jos cădea.

Doamne domne ce-am greșit?
De așa rău mai pedepsit
De plânge sufletul meu
Pentru-ce? Nu știu nici eu?

IV.

Și ți-ași fi făcut cununită
Din spicuță aurii
Dorindu-ți ca totdeauna
Fericit dragă să fii.

Paraschiva Comănescu.

Budulea taichii.

Femeile totdeauna își curăță unghiile, că dacă ne zgărie, să nu le putem acuza pentru înveninarea sângelui.

Tot omul se căiește de trei lucruri: 1. că s'a născut, 2. că s'a căsătorit și a 3. că trebuie să moară.

Dacă ai noroc, poți fi și prost, că tot te ferești.

Înainte de moarte nime nu-i fericit. După moarte nime — nu mai vrea.

Mulți oameni numai de aceea sunt de omenie, ca să se fălească cu ea.

Calea fericirii nu-i drum de țară pe care umblă toți nebunii, ci o poteacă îngustă, spinoasă, pe care puțini să îndeamnă a călca.

Cum vorbește femeia ?

Prunca, — guguște ;
Fata, — pâlăvreste ;
Tândra, — șoptește ;
Soția, — cârtește ;
Mama, — convorbește ;
Văduva, — tăifăsuiește ;
Fata bătrând, — găgăește ;
Bătrâna — trâncânește.

Pe drum.

— Dle croitor, de ce nu saluți dta pe dl Solgăbirău ? când el de regulă la dta își face hainele.

— Păi, da ! Eu de regulă îi fac hainele, și el de regulă nu plătește. Apoi ce dorești, să salut hainele mele, — de pe el ?...

Când tatăl e pleșuv.

Ionel : Mamică dragă, ce i în sticla asta ?

Mama : Un fel de apă, pe care dacă o folosești o săptămână, îți crește de nou părul pe cap.

Ionel : Și tata știe de apa asta ?

În atenția ziaristilor și a ...

Ucenicul de pantofar : Maistore, e adevărat că dta ai un frate ziarist și unul dascăl ?

Pantofarul : Adevărat.

Ucenicul : Și dta de ce te-ai făcut pantofar ?

Pantofarul : Numai de aceea, ca ei amândoi să nu umble desculți.

A plătit-o...

Pe o domnișoară de cele cu forfoi o cere un tânăr student în drept la joc.

— „Eu nu joc cu băieți“ — îi răspunse dșoara.

— Rog să mă iertați domnișoară — zise el — dar eu nu am știut că sunteți în „stare binecuvântată“.

Hora jidovilor.

.cuccu.

Sus mai Khobi nu thi dha,
Joacă ca la Slatina
Chu popele rumunesc
Carei de neam jidovesc,
Che ținut chu noi la vot,
Sarute-l Zali la bot.

Hopa-țupa, nu 'hi dha,
Să jucăm și la Bhebha!
La Beba-veche, botrină,
Prinde pha Muntyán de mână
Și-l Intoarce dăscălește,
Khe thot chu noi votizește.

Huu-iu și doai, doai, doai,
Sus Muntene, sus cu noai!
Sus Muntene, nu thi dha,
Țuce Rifkhe fleanca tha,
Khe thu thot chu noi votha.
Șaidiri dhi, dhi, dha!

Baba Jimba cu Baba Strâmba

Jimba: Uf! mor de năcaz.

Strâmba: Da ce te-a aflat iarăși?

Jimba: Taci, că mă duc la preuteasa și toată o ciupăl, ști cum ciupel găasca, când ești mâniaoasă.

Strâmba: Da ce ai cu preuteasa, nebună? . . .

Jimba: Toată o ciupăl, ști, toată pentru ce a lăsat pe popa de s'a dus dracului la vot cu străinii?

Strâmba: Taci din gură Jimbo, că doară dela străini capătă el congrua — staiar în gât.

Jimba: Amin!

La notarul:

Notarul: Măi Ioane, drept e că Ștefan Lascu a zis ieri în crăsmă că eu sunt un măgar?

Ion: E drept, dle notar.

Not.: Apoi a mai zis, că poate să dea atestat despre aceea că eu sunt măgar?

Ion: A zis.

Not.: Dar dat-a atestatul?

Ion: Nu, n'a dat, căci oamenii și așa l'au crezut.

Slatina din Bănat.

Frunză verde l mn uscat
Renegat ca al nost sat,
Nu-i nici unul în Bănat!
Frunză verde de trifoi
Așa 's oamenii la noi
Ca și turma cea de oi,
Ce-o mână pe strâmba căi,
Câți târtani și nătărăi!

Frunză verde de duhan
Popa nostru încă an
A fost nației dușman,
Căci a stat închis în casă
«Congrua» să și-o păzească!

Frunză verde lemn rotat
Atunci eu l'am cam ertat,
Dar acum m'am supărat
Că ear astfel a lucrat;
Și l'am botezat așa:
«Iorgă Vázul — Kongrua»!

Frunză verde de bujor
Domnul nostru învățător
A stat cam după cuptor!
Că vezi, mai an a primit
Un dar nemaî pomenit
Dela stat, fiindcă-a făcut
În «maghiară» progres mult!
Apoi de, nu se cuvine
Să lași banii, pentru nime!
Frunză verde din Bănat
D'ar și eu l'am botezat:
«Trandafir cel premiat»
«De nație și-a uitat!»

Acești renegați «păștori»,
Și la bani lăcomitori,
Trebue recomandați
La ai lor colegi și frați,
Și peste picior luați!
Ca apoi în viitor
La slăbuț sprijinul lor,
Să nu mai conteze nime,
Ci cunoscându-i toți bine,
Să-i lăsaăm pe calea lor
Până'n vecii vecilor!

Turturel.

I'a răspuns.

Jidovul: Auzi Mitru urechia tou crește pe zi ce merge!

Mitru: Hm! Eu cred că urechile mele și mintea ta dacă le dăm la ceva dobitoc, acele ar deveni un măgar adevărat.

„Fără durere“.

Un bărbier acățase afară în vitrina prăvăliei sale o tăbliță, pe care era scrisă următoarea inscripție:

„Aici se scot dinți — fără durere“.

Un ucenic de pantofar deschise ușa prăvăliei, își vîrî capul înlăuntru și întrebă:

— Auzi domnule, nu ai putea învăța și pe stăpâna-mea cum să smulgă părul meu din cap — fără durere?

Ghicitori.

I.

Moșul, baba, feciorul, nevasta și trei copii la olaltă sunt de 350 ani. Moșul are a 5-a parte din sumă și încă anii copilului celui mic. Baba cu 14 ani mai tinără decât moșu, feciorul cu douăzeci și cinci mai puțin ca moșu. Nevasta cu opt ani mai tinără, ca feciorul al mare jumătate din anii babei, copilul al mijlociu jumătate din anii nevastei, cel mic cu 7 ani mai tinăr ca cel mijlociu. Câți ani are fiecare?

II.

Cum putem face pe unsprezece să-l împărțim în 2 părți, pe o parte să fie 6, și pe alta 4?

Poșta „CUCULUI“.

Tuturor abonenților. Din cauza multelor năcazuri cu mutarea și arangiarea de nou a stabilimentului nostru tipografic, apoi și din cauza multor ocupațiuni mai importante „Cucu“ n'a putut apare la timp. Până la venirea în ordine vom da numeri mai adeseori. Nime nu va fi păgubit.

Ștefan C. Racășdia Nr. 102. La „Dieta“ ce ni-ai trimis, te denumim președinte, — și când vei veni la Pesta te trimitem în „Parlamentul ei“.

Tuturor colaboratorilor. Tot ce privește redacția să se trimită pe adresa prim-redactorului. Nicu Stejărel la Arad, Fejsze utca 32.

PENTRU ȚĂRANI

Cumpărați: „PENTRU ȚĂRANI“

de Nicu Stejărel.

Cea mai frumoasă și folositoare
carte. — Conține 150 pagini:
Învățătură și petrecere, sfaturi,
morale și economice, iubire de
neam și de limbă, în proză și
versuri, preserate cu glume, ne-
vinovate cu 30 chipuri

Prețul unui exemplar 1
coroană, cu porto ou tot

Să află de vinzare la administrația

„Poporului Român“

și „Tipografia diecezană“ în Arad.